అదృష్టవంతులు!

నార్ల చిరంజీవి

'జాస్మిన్ సోప్ కంపెనీ' ఆఫీస్ గది గోడకి హైపిస్టు కుమారి మేరి సరి కొత్తబొమ్మల కేలండర్ తగిలిస్తుంటే, చూస్తూన్న మగగుమస్తాలు ముకుందం, మోహన్ ఇద్దరి గుండెల్లో నెత్తురు గోదారి వెల్లువలా పొంగింది. తమ అదృష్టగీతాన్ని మౌనంగా పాడేసుకున్నారు. మూడుషీట్ల కొత్త కేలండర్‌లో పైన దిలీప్‌కుమార్, నడుమ సాధన, చివర దేవానంద్ వర్ణచిత్రాలతో చూడముచ్చటగా ఉన్నారు. మేరీని సాధనగా, తమని దిలీప్ దేవానంద్‌ల్లాగా ఊహించుకుని మగ గుమస్తాలు తెగ మురిసిపోయారు! ఇద్దరు మగాళ్ళమధ్య ఓ అందాల పడుచు! ఆఫీస్ మొత్తం జాస్మిన్ పరిమళాలు నిండి మత్తెక్కించాయి.

సోప్ కంపెనీ యజమాని పరంధామయ్యగారు. ఈ స్వతంత్రభారతం సృష్టించిన ఐంద్రజాలికుల్లో వీరొకరు!

రాజభవన్ రాజమార్గంలో ఆరంతస్తుల భవనం మొదలెట్టి, అద్దెల కెగబడ్డవాళ్ళ నించి అడ్వాన్సులు గుంజి మరో రెండం తస్తులు పూర్తిచేశాడు. ఈ ఎనిమి దంతస్తుల భవనం ఆయన భార్యామణి పేరుతో ఉంది. ఆయనకున్న భారీ వ్యాపారాల్లో చిన్నదీ, చిన్నదాని లాంటిది ఈ సోప్ కంపెనీ. సోప్ ఫ్యాక్టరీ నగరం చివర కోటలాంటి తోటలో ఉంది. ఆఫీస్ మాత్రం ఎని మిదో అంతస్తు చివరగదిలో ఉంది. ఆఫీస్ మొత్తానికి ఇద్దరే మగ గుమ స్తాలు, ఒక ఆడటైపిస్టూ. పరంధా మయ్యగారు అడపాతడపా ఆఫీస్ కొచ్చేవారు. ఉన్న అయిదు నిమిషాల్లో లెక్కా డొక్కా చూసుకోడంతో సరి పోయేది. గుమస్తాలు ముగ్గురిలో ఆఖ రికి ఆడామగా తేడాకూడా ఆయనకి కనిపించేదికాదు! నెలజీతాలకి తాను కొన్న ముడిసరుకులుగానే చూసేవాడు!

ఒకవారంఅటూఇటుగా ముకుందం, మోహన్, మేరీ ఉద్యోగాల్లో చేరారు. చేరిన మొదట్లో చివర అంతస్తు చివరి గది కిటికీలవద్ద నించుని ముగ్గురూ మహా నగరాన్ని తనివితీరా చూసేవారు. ఇలాంటి అవకాశం, అదృష్టం తమకు లభించినందుకు పొంగిపోయేవారు. జనతా ఎక్స్‌ప్రెస్‌లాగా కింద అంత స్తుల్లో కిటకిటలాడే జనాన్ని చూసి నవ్వు కొనేవాళ్ళు. వాళ్ళందరివీ పడ్డుపగొట్టు మొఖాలు! తమ ముఖాలు మాత్రం అదృష్టదేవత వెలిగించిన దీపాలు!

'మనం అదృష్టవంతులం' అని అన్నాడు ముకుందం.

'నూటికి కోటికి దక్కవలసిన అదృష్టం మనకు దక్కింది' అని అన్నాడు మోహన్.

మేరీ చిరునవ్వు నవ్వింది. ఇద్దర్నీ మార్చిమార్చి చూసింది.

'ఇక్కడ, ఇలా మీతో కలిసి పని చేస్తున్న నాదే అసలు అదృష్టం!' గోముగా అంది. మగ గుమస్తా లిద్దరికి వొళ్ళు ఝల్‌మంది.

టైపిస్టు మేరీ కుడివేపు కుర్చీలో కూచుని ముకుందం కాతా పుస్తకా లతో కయ్యం చేస్తుండేవాడు. ఎడం వేపు కుర్చీలో కూచుని మోహన్ ఆఫీస్ తాలూకు పనితో ఫుట్‌బాల్ ఆడు తూండేవాడు. ఇద్దరి నడుమా కూచుని మిస్ మేరీ నాజూకువేళ్ళతో టైప్ రైటర్ని సున్నితంగా కదిలించేది. కాగితం వొయ్యారంగా వెనక్కి జరి గేది. మగాళ్ళిద్దరికి రానురాను మధ్య నున్న కుర్చీ సెంట్రల్ పాయింట్ అయింది! వారాలు గడిచి నెలల్లో కాలం కదిలేసరికి, తెలుగు సినిమాకి నకలుగా ఆ ముగ్గురిమధ్యా కొంటె చూపులు దొంగచూపులు చిలిపిచూపులు అల్లరిచూపులు దోబూచులాడి చివరకు చెడుగుడి వరసలోకి దిగాయి.

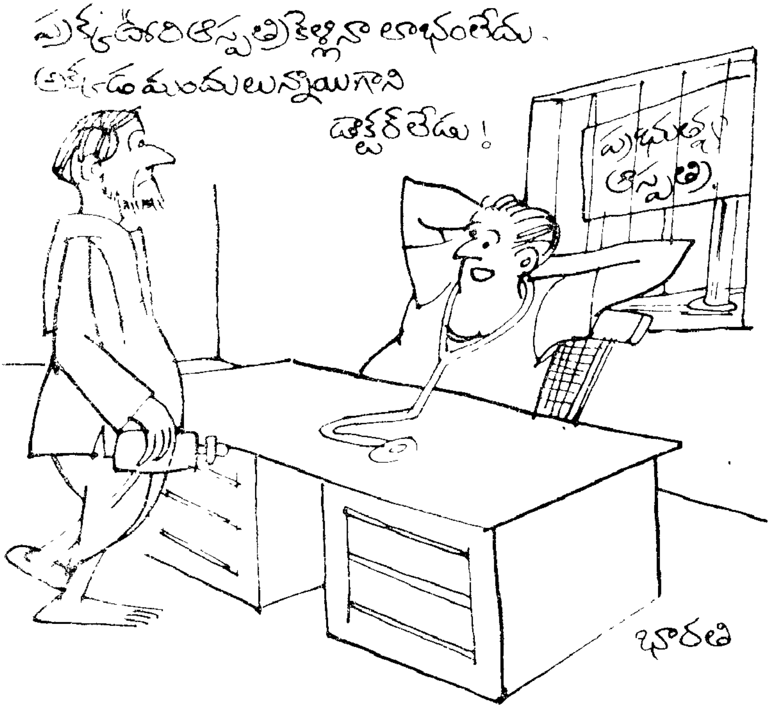

జాస్మిన్ సోప్ కంపెనీ ఆఫీస్‌లో ఇలా మొదలైన ఆముగ్గురినేస్తంసినిమా కథలా నెలజీతాలు చేతికి రావడంతో కొత్త మలుపులు తిరిగింది. తిరపతి ఘాట్ రోడ్‌లాగా నేస్తాలదారి వింత అనుభూతుల్ని రగిలించింది. ఒకరికి తెలీకుండా ఒకరు మేరీ ఆర్థికావసరాల్ని తీరుస్తూ భుజాలు కాశారు. బస్సు టిక్కెట్లతో ఆదుకొన్నారు. కాఫీ ఖర్చులు భరించి పాదుకొన్నారు. సినిమా సరదాలు తీర్చి చేదుకొన్నారు.

ఒక్క చేతిమీద ఎనిమిది మందిని పోషించవలసిన పాపానికి ఒడిగట్టిన చిన్నారి మేరీకి, ఈ మగగుమస్తాల ఔదార్యంవల్ల సగం బెంగతీరింది! చార్‌మినార్‌కి దగ్గర్లో ఎండా వానా వియ్యమాడే. కొంపలో బతుకుతూ, తన యౌవనమే తనకు బద్ధశత్రువుగా పరిణమించిన వయస్సులో, కుక్కలు చింపిన విస్తరిలాంటి తన కుటుంబానికి కుట్టుడుపుల్లలా ఉపయోగపడుతూ, మనసిచ్చి పుచ్చుకొన్న జాన్‌కి కోరికల్ని వడ్డించడానికి విస్తరివేయలేక కుములుతూ, ఈ ఆఫీస్‌లో చేరాక కాస్త ఊపిరి పీల్చుకుంది!

జాన్ అంటే మేరీ దూరపుబంధువు. ఏదో ప్రైవేట్ కంపెనీలో చాలీచాలని జీతం తెచ్చుకుంటున్నాడు. జీతాలు

చాలవని కోరికలు చస్తాయా? మేరీ-జాన్ ఈపాటికే డ్రీమ్‌లాండ్‌లో ఉండే వాళ్ళే! కాని, ఈ దరిద్రం అనే విధి రాకాసికత్తులు దూసి ఇద్దరినీ చెరో ఒడ్డున నిలబెట్టింది. మంచిరోజు కలిసి వొస్తే ఇద్దరూ వలపువాగులోకి దూకేసి 'మల్లెపూలా పడవగట్టి' తేలిపోవాలని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నారు. జాన్ ప్రియురాలికిసమర్పించుకొన్న చిరుకానుకల్లో- ఇదుగో ఈ బొమ్మలకేలండర్ ఒకటి. దాన్ని తెచ్చి మేరీ తనకి ఎదురుగా గోడమీద తగిలించింది. మగగుమస్తాల మనస్సుల్లో మధురజ్వాలల్ని రగిలించింది.

మేరీ తన లేమిని ఏమాత్రం తెలియనీకుండా, అంటుసొంటుపడని నాంపల్లి జాంపండులా నోర్వూరిస్తూ, తన రోజువారీ ఖర్చుల్ని కోరి, బతిమాలి భరించే ఆ మగగుమస్తాలిద్దరిమధ్యా, కులాసాగా పెదవులపై చిరునవ్వుల్ని చెరగనీకుండా కరగనీకుండా కాలక్షేపం చేస్తోంది. బండి నెట్టుకొస్తోంది!

ఎక్కౌంటెంట్ ముకుందం తెలివితేటలమీద మేరీకి నిజమైన నమ్మకం గౌరవం చాలావుంది. ముకుందానికి మేరీపట్ల ఇంకోరకమైన అభిమానం నమ్మకం ఉంది. ఆమె హస్తవాసి మంచిదనీ, ఆమె ముఖంచూసి పని మొదలెడితే అది నూటికి నూరుపాళ్ళూ విజయవంతమవుతుందనీ సంపూర్ణ విశ్వాసం కలిగింది. ఆ నమ్మకం రోజురోజుకి పెరుగుతోంది. ముకుందం ఇప్పుడు మేరీకి హృదయంలో పీఠం వేసి కూచోబెట్టాడు. తనపాలిటి అదృష్టదేవతగా ఆరాధించడం ప్రారంభించాడు.

ఈ సంగతి మేరీ గ్రహించలేదనడానికి రుజువేదీలేదు!

మోహన్ ఆఫీస్‌నించి వెళ్ళిపోయిన ఒక సాయంత్రం ముకుందం మేరీని ఒక సినిమాథియేటర్‌కి తీసుకెళ్ళాడు. పైతరగతి టిక్కెట్లే కొన్నాడు. మేరీ చాలా ఆనందించింది. ఇంగ్లీష్ పిక్చర్‌ని పై తరగతిలో కూచుని చూడ్డం సామాన్య విషయమా? పాపం మేరీ హృదయం ప్రతి చిన్నవిషయానికి చిన్నపిల్లలా ఎగిరి చిందులు వేస్తుంటుంది. ముకుందం కళ్ళకి మేరీ అందాలరాణి అయింది. చీకట్లో తన సరసనున్న మేరీ అప్సరసలా ఉంది. మూడుపదుల వయస్సుమించిన ముకుందం ఆ సమయాన శోభనపు పెళ్ళికొడుకులాగా 'ఫీల్' అయ్యాడు.

తెరమీది కథలో మునిగిపోయింది మేరీ!

మేరీ చెవిదగ్గర జోరీగయ్యాడు ముకుందం!

'మేరీ!...మేరీ' గుసగుసలాడాడు ముకుందం,

'ఏం ముకుంద్?' అంది గోముగా మేరీ.

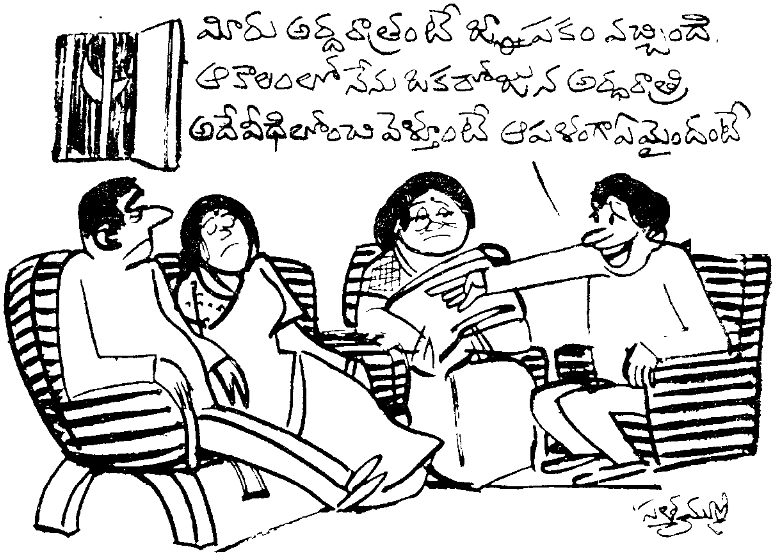

తననలా పిలవడంతో ముకుందానికి కిందాపైనా తెలీని మైకం కమ్మింది.

'చెరో మతస్థులమై పోయాం మేరీ! ఈ దేశమే మతాలచట్రంలో నలిగి పోతోంది. లేకపోతే నువ్వూ-నేనూ-'

ఆపైన ముకుందం వాక్యాన్ని పూర్తిచేయలేక వ్యాకరణ విరుద్ధంగా ఆపేశాడు. మోహమో, తలపో, దిక్కుమాలినది మరేదో అతనిగొంతులో గురగుర లాడింది. ఉక్కిరి బిక్కిర య్యాడు.

అతని అవస్థకి జాలిపడింది కుమారి మేరీ.

జాబిల్లిలా చల్లగా అతని క్రాపుని **సరిచేసింది.**

'ఔను ముకుంద్! నువ్వో ఇంటి వాడివి కాకుండా ఉంటే, ముగ్గురు బిడ్డల తండ్రివి కాకుంటే - ప్చ్ - నువ్వూ - నేనూ...' మేరీకూడా వ్యాకరణం వదిలేసి వాక్యాన్ని ఆపేసింది. మేరీగొంతులో ముకుందంమీది అనురాగం ఐస్‌క్రీమ్‌లాగా జిల్ జిల్ మనిపించింది పాపం!

మేరీ ధర్మసందేహాలు విన్నాక ఎయిర్ కండిషన్ థియేటర్లో కూడా చెమటలు పోశాయి ముకుందానికి!

ఇంతలో తెరమీది కథానాయకుణ్ణి విలన్ ఎడాపెడా రెండువాయించి కథానాయికను ఎత్తుకుపోయాడు. వొళ్ళెరక్కుండా ఆ కథలో లీనమై పోయింది మేరీ!

ముకుందానికి మరి సినిమా **చూడబుద్ధి** కాలేదు. కళ్ళు మండిపోతు

న్నాయి. తనస్థితిని అసహ్యించుకున్నాడు.

ఆఫీస్‌లో చేరిన మొదట్లో మేరీకి ముకుందం తన కుటుంబచరిత్రమొత్తం చెప్పాడు. ఆ సంగతి జ్ఞాపకంవొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో పబ్లిక్‌సింపతీకోసం తెగ తాపత్రయపడ్డాడు. ఇవాళ కావలసింది అదికాదు. తను తెలివిగలవాణ్ణని మేరీ మెచ్చుకోంది. తనమాటని వెనుకాడకుండా మన్నిస్తుంది. నవ్వుతుంది. కలుపుగోలుగా నవ్విస్తుంది. హాయిగా తీయగా ఉంటుంది. ఇవాళ తనకు కావసిందేమిటి? ఏదో కావాలి. అది మేరీ ఇవ్వాలి!

మేరీని చార్‌మినార్ బస్సుఎక్కించి, ముకుందం ఇంటికి బయల్దేరాడు. పాములపుట్టలోకి పోతున్నానను కున్నాడు. చిక్కడపల్లి చివర్లో అద్దె కొంపలో మూడేళ్ళనించీ పడివుంటున్నాడు. ఈ మూడేళ్ళల్లో ఇద్దరుపిల్లల్ని కన్న భార్య నిత్యరోగం పాలయింది. పెళ్ళాం పిల్లలు అతని రెక్కల్ని విరిచేసి ఇన్నేళ్ళూ కుదేసి కూచోబెట్టారు.

ఎనిమిదంతస్తుల మేడ ఎక్కిన రోజున అతనిరెక్కలు మొలకలెత్తాయి. స్వంతంగా గాలిపీల్చాడు. కేలండర్‌లో మొదటికాగితం చిరిగేసరికి అతని రెక్కలు హైద్రాబాదు వెడల్పున పెరిగాయి. రెక్కలనిండా కుమారి మేరీ కోసం మంత్ర - తివాచీ పరిచాడు. అక్కడ పెళ్ళాంపిల్లలకు సూదిమొన మోపినంత చోటు కాళీలేదు!

ఆఫీస్‌లో మేరీపక్కన కూచుని పని చేయడం మొదలెట్టాక రోజురోజుకీ ముకుందం ఒడలంతా మగటీవి అలుముకుంది, పులుముకుంది. మేరీ తనకో పారిజాతసుమం. తనపాలిటి తీయనివరం. మేరీ ఆనందానికి తనజీతం తరగనీ! జీవితమే అంకితం చేద్దామనుకొన్న తనకు - జీతం తరిగితేనేం? తరగనీ! "సతుల్ సుతుల్ రానీ పోనీ! ఛస్తే చావనీ!"

అతని ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని తెగ్గొట్టారు పిల్లలు. కసురుకున్నాడు. రెక్కసమట్టలా పడివుంది భార్య. చీదరించుకున్నాడు. ఎయిర్‌కండిషన్‌ధియేటర్లో కొనితెచ్చుకొన్న భోగంకాస్తా ఎగిరి ఇగిరిపోయింది. ముకుందం ఉస్ రని నిట్టూర్చాడు!

ఒక వారంరోజులుగా ఆఫీస్‌లో ముకుందం ఉదాసీనంగా పడివుంటున్న సంగతి మొట్టమొదట పసిగట్టింది మోహన్. తన తెలివితేటల్ని గురించి చెప్పుకుంటూ 'జాకాల్‌కి మేనమామని నేను' అని గర్వంగా చెప్పుకొనేవాడు మోహన్. మళ్ళా ముకుందం అంటే చెప్పలేని ఓ బెదురు డొక్కలో నెప్పిలా ఉంది. తనకు తెలీకుండా ఉండాలని తిప్పలుపడుతూ, ముకుందం మేరీకి దగ్గరకావడం వాసనపట్టాడు. మనస్సు

పెరపెరలాడింది. తర్వాత 'జాతీయ దుస్తులు' విప్పేసి టెర్లిన్ డ్రెస్‌కి ఎగబడ్డాడు. టెర్లిన్ డ్రెస్‌తో ఆఫీస్‌లో అవతరించిన రోజున మేరీకూడా ఓ చిరునవ్వు కొసరికొట్టి, 'మీకీ డ్రెస్ సరిగ్గా మేచ్ అయింది' అని అంది.

మేరీ పొగడ్త మోహన్ పేదమనస్సుని రెచ్చగొట్టింది.

'అలా అంటారని నాకు ముందే తెలుసు!' అని అన్నాడు.

'ఎలా?' అని నివ్వెరపోయింది మేరీ.

అంతలో తమాయించుకుని 'భలే, తెలివిగలవారు మొత్తానికి!' అని చిరునవ్వుతో మిళాయించి అనేసింది.

మోహన్ ముగ్ధుడయ్యాడు. కోటలో పాగా వేశాడు కదూ!

నెలమధ్యలో కాని ముకుందం ఉదాసీనత మేరీకి అర్థంకాలేదు. మేరీకి అవసరాలు కూడా నెలమధ్యనించే మొదలవుతాయి మరి! ముకుందం జీతం ఆస్పత్రికీ, కొంపకీ హారతికర్పూరంలా కరిగిపోయింది. అతని జేబు అతని మనస్సులాగా ఖాళీ అయిందని మేరీ గ్రహించింది. ఒక్క త్రుటికాలం థియేటర్లో అతను గుసగుసలాడిన సంగతి గుర్తువొచ్చింది. సోప్‌వాటర్‌లో మురికిబట్టని గుంజినట్లు, నిన్నటి మొన్నటి సంగతులన్నిటినీ తుడిచేసి మనస్సుని ఆరవేసింది. ఎప్పటిలా మాటల్లోకి దించింది. సమయానికి తగినంత సానుభూతి కాళ్ళముందు వారబోసింది! మేరీ చిరునవ్వుల టానిక్ పనిచేసింది. ముకుందానికి సత్తువవచ్చింది. కాలు నిలదొక్కుకున్నాడు!

ముకుందం ఉదాసీనతని మోహన్ వినియోగించుకొన్నాడు. శత్రువు దుర్బలంగా ఉన్నప్పుడే కోటపేటల్ని చూరగొనాలి. జాకాల్ మేనమామకి ఆ ఎత్తులన్నీ బాగా తెలుసు!

మేరీని 'ట్యాంక్ బండ్ కి వెళదాం వొస్తారా?' అనడిగాడు మోహన్.

'మీరు పిలవడం నేను రాననడమా? నాకన్ని గుండెలెక్కడున్నయ్ బాబూ?' అంది మేరీ నవ్వేస్తూ!

ఇద్దరూ బస్సెక్కారు. డబల్ డెక్ బస్ ట్యాంక్ బండ్ కి పోతోంది. ఆ నిమిషాన హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చినట్లుగా మేరీ వేపు తిరిగి—

'రేపటితో నాకు ఇరవై ఆరు వెళతాయి!' అని అన్నాడు.

మేరీ కళ్లు పెద్దవిచేసి, అతన్ని నిలువునా చూసింది.

ఆఫీస్ లో చేరిన మొదట్లో మేరీ, మోహన్ తనవయస్సు ముప్ఫయ్ మూడు అని నిజం చెప్పాడు. వయిస్సులో అనుభవంలో ముకుందంకంటే తానెక్కువనీ, ఐనా ఈ ఆఫీసులో తనకు తగిన స్థానం లభించలేదనీ మేరీతో వాపోయిన సంగతి మోహన్ మరిచిపోయాడు.

కాని, మేరీకి ప్రతిమాటా గుర్తుంది.

ఆడవాళ్ళ జ్ఞాపకశక్తిపై అవగింజంత నమ్మకంకూడా లేని మోహన్ కి మేరీ కళ్లు పెద్దవిచేసి చూసిందంటే మరోలా అర్థం తోచింది. తనని 'నిట్టనిలువునా కళ్ళల్లో నిల్పుకోడానికే సుమా అలా చూసింది' అని అనుకొన్నాడు మోహన్. 'మగవాడు అంతకన్నా మరేం అనుకుంటాడు కనక!

ట్యాంక్ బండ్ వద్ద టీ స్టాల్ పక్కదుకాణం ఉంది. అక్కడ్నించి మోహన్ రెండుప్లేట్ల కబాబ్ లు తెప్పించాడు. మేరీకి మాంసపదార్థాలంటే చచ్చే ప్రేమ. తనకు మేరీఅంటే తగనిఇష్టం. ఈ ఐదారుమాసాలలో మోహన్ జంధెం ఇంటోపారేసి గుడ్లూ, మాంసం అలవాటు చేసుకొన్నాడు. తినమరిగాక పులివాట మయింది అతని రుచీ, ఆకలీకూడా.

తను చెప్పా అనుకున్నదేదో ఎలా మొదలుపెట్టాలో తెలీక మోహన్ కబాబ్ ని గబగబ నమలడంతో భావ ప్రకటనకి నాంది పలికాడు. మేరీ కొంచెంగా నవ్వి, ఇంకొంచెం నాజూకుగా తినమని గోముగా ప్రేమగా చెప్పింది.

చిన్నకుర్రాడు బిక్కమొగం వేసుకుని 'అమ్మా' అన్నట్లు 'మేరీ' అని పిలిచాడు మోహన్.

'ఊఁ' అతనివేపే చూడకండానే మత్తుగా నవ్వింది మేరీ. కబాబ్ లు మరోప్లేటు తెమ్మని కుర్రాడికిచెప్పింది. ఇందాకటిలాగా మళ్ళా మత్తుగా 'ఊఁ' అంది.

మోహన్ ముఖం సీరియస్‌గా పెట్టాడు.

'ప్రేమ' అంటే నీ అభిప్రాయం ఏమిటి మేరీ?' అనడిగాడు.

అదేదో వింతజంతువైనట్లు, అప్పుడే చూసినట్లుగా కళ్లార్పింది మేరీ. రెప్పలు కొంగరెక్కల్లా టపటపలాడాయి.

'చిన్నదాన్ని. నన్నిలా అడిగితే ఎలా? నాకేం తెలుస్తుంది చెప్పండి!' అంటూ నవ్వింది మేరీ. ఆ నవ్వు పచ్చి దొంగనవ్వు. క్రితం రాత్రే చదివిన ఓ వారపత్రికలో ఓ సినీతార ఇచ్చిన జవాబుల్లోంచి ఒక జవాబుని అక్షరం తప్పకుండా అప్పచెప్పింది. ఒక్క తృటి కాలం ఆ సినీనటి మేరీకళ్లల్లో మెదిలింది.

'నీకూ నాకూ ఆరేళ్ళేగా తేడా! అదేమంత పెద్ద తేడా కాదు మన దేశంలో. ఈడూజోడూకి ఆ మాత్రం తేడా వుండాలి' అన్నాడు గబగబా మోహన్.

"అలాగా, ఐతే సరే!" అంది మేరీ.

"చూడు మేరీ! ఈ దిక్కుమాలిన సమాజంలో వాస్తవిక ప్రేమకు విలువ లేకుండా పోయింది! కులాలు మతాలు నీతీ జాతీ–" చప్పున నాలిక కొరుక్కుని మళ్లా "మేరీ ఏదో ఆవేశం నాలో పొంగింది. పడుచురక్తం పల్లవిస్తోంది. ఈ అడ్డగోడలే లేకపోతే నువ్వూ–నేనూ–" వాక్యం పూర్తి కాకముందే కబాబ్‌ల్ని గబగబ నమిలి మింగాడు. పొలమారింది. కళ్ళవెంట నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

అతని నెత్తిమీద అరిచేత్తో నెమ్మదిగా తాటిస్తూ మంచినీళ్ళగ్లాసు నోటి కందించింది మేరీ.

"ఔను మోహన్! నిన్ను నీవే వోదార్చుకోవాలి! స్తిమితపడాలి. ఈమాత్రం నీ సరసను కూచుని హాయిగా మాట్లాడే అదృష్టం అయినా లభించింది. అందుకైనా తృప్తిపడాలి. సంఘ భయం, కైలుభయం లేకపోతే–నిజంగా నువ్వూ–నేనూ–" ఆపైన పూర్తిచేయకుండానే మిస్ మేరీ ఏకదమ్మున రెండు కబాబుల్ని నోట్లో కుక్కి నమిలి మింగింది.

సరిగ్గా, అదే సమయాన డబల్ డెక్ వొచ్చి ఎదురుగా ఆగింది. అందులో జాన్ వున్నాడు. జాన్ పిళ్ళని చూడ లేదు. మేరీ అతన్ని చూసింది. తుళ్ళి పడింది. డబల్ డెక్ వెళ్ళిపోతోంది.

"ఏమిటి మేరీ అలా ఉలిక్కిపడ్డావ్?" అనడిగాడు మోహన్.

"అబ్బే, మరేం లేదు మోహన్. ఇవాళ ఇంటికి తొందరగా వెళ్లాలి. మా అమ్మకి మళ్లా జబ్బు తిరగబెట్టింది. డాక్టర్‌కి చూపించాలి. నెలమధ్యకదూ! గుర్తొచ్చి గుండెల్లో బరువెక్కింది" కళ్ళల్లో నీళ్ళు తొంగిచూడబోయి ఆగాయి. గొంతులో ఏడ్పు మూల్గు

రాబోయి ఆగిపోయాయి. మోహన్ గుండెలు కరిగి నీరై పోయాయి.

"నేనుండగా నువు భయపడక్కర్లేదు మేరీ! ఇదుగో ఈ పాతికా ఉంచు. సరిపోతుందిగా! నువు టాక్సీమీద ఇంటికి వెళ్ళిపో. టాక్సీ చార్జీలు కావాలిగా ఇదీ ఉంచు!" అంటూ హడావుడిగా జేబులో డబ్బంతా తీసి మేరీ చేతిలో పెట్టేశాడు. మేరీ కృతజ్ఞతతో మరీమరీ చూసింది. అంతకే తలకిందులై మోహన్ టాక్సీని పిలిచాడు. మేరీని ఎక్కించాడు.

ఒక్క నిమిషంలో జాన్ మేరీని మిస్ అయ్యాడు. మేరీ టాక్సీమీద బస్ స్టాండ్ కి వొచ్చి జాన్ కోసం వెతికింది. విసుగెత్తి టాక్సీ వొదిలేసి, చార్ మినార్ బస్సెక్కేసింది.

ఆరాత్రి ఒంటరి చీకటిగదిలో కూచున్న జాన్ గుడ్లగూబలా మిటకరించి, తల బద్దలుకొట్టుకుని ఓ చిన్న జాబు రాశాడు. ఆఫీస్ లో లోకల్ టపాలో మేరీ ఆ జాబుని అందుకుంది.

"డియర్ మేరీ! డిశంబర్ లో మన పెళ్ళి కాకపోతే నేను బతకలేను. నాకు చాతకాదు. బతకను అంటే అర్థం హుసేన్ సాగర్ లో నా శవం పోలీసులకి దొరుకుతుంది. ఆస్పత్రివాళ్లు దాన్ని కోసి-" ఒక్కో అక్షరం ఒక్కో ఫిరంగి గుండులా మేరీ గుండెల్ని తాకి తూట్లు పొడిచాయి. ఎటొచ్చీ మేరీ మొండి ఘటం కనక ఓ అరకప్పు కాఫీ తాగి అంతలో తేరుకుంది. జాబుని మరి పూర్తి చేయకుండానే జాకెట్ లోపల దాచేసుకుంది.

ఆవేళ ఆఫీస్ కి మోహన్ రాలేదు. ముకుందం ఒకడే వున్నాడు. మోహన్ కేమన్నా జబ్బుచేసిందా? చేస్తే? మరి ఆలోచించలేకపోయింది మేరీ. మోహన్ ఎప్పుడో మాటల్లో తన ఇంటి చిరునామా చూచాయగా చెప్పిన సంగతి గుర్తుకొచ్చింది.

ఆఫీస్ నించి పెందరాళే బయటపడి మేరీ చార్ మినార్ బస్సెక్కకుండా సనత్ నగర్ బస్సెక్కేసింది. నిన్న తనకింత సహాయం చేసినందుకు మోహన్ కి స్వయంగా కృతజ్ఞత చెప్పడానికి వెళుతోంది. ఇంతకన్నా ఆడపిల్ల ఏం చేయగలదు?

సనత్ నగర్ లో దిగి మేరీ మోహన్ ఇంటిని త్వరలోనే కనుక్కోగలిగింది. తెలివిగలఘటం! ఆసమయాన మోహన్ ఇంట్లో లేడన్న సంగతి మేరీకి ఎలా తెలుస్తుంది!

అక్కడ ఒంటిగది కొంపలు చాలా ఉన్నాయి. అలాంటి కొంపల్లో ఒకదాంట్లో మోహన్ ముసలి తల్లిదండ్రులు కాళ్లారజాపుకుని కూచున్నారు. బజారు మట్టిలో పొర్లాడుతూ గాలి కెదుగుతున్న ముగ్గురు భావిభారతపౌరుల్ని మేరీ చూసింది. వాళ్లు ముగ్గురూ

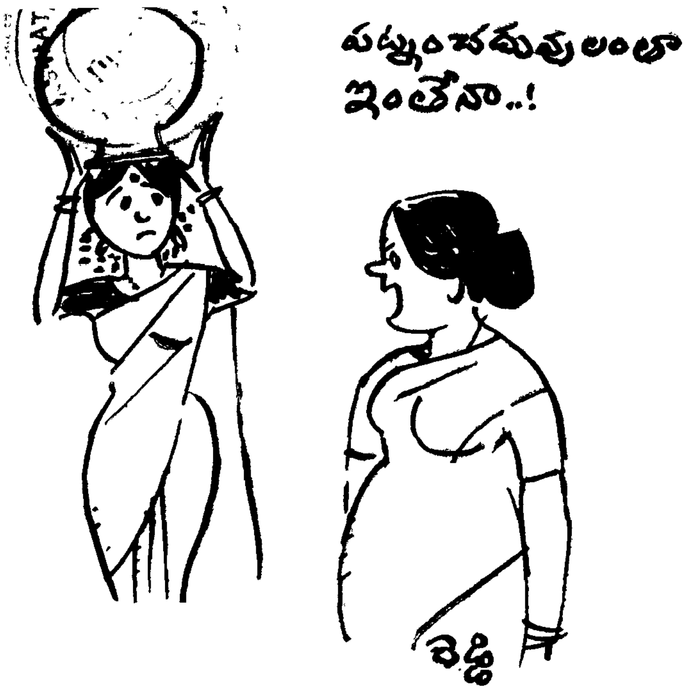

మోహన్ సంతాన రత్నాలని పసిగట్టింది. వాళ్లని పలకరించింది.

వాళ్ళనించి మోహన్ జాడ తెలిసే అదృష్టం లేదు.

పెంకిఘటాల్లాగ వున్నారు.

ఇంతలో ఇంట్లోనించి శ్రీమతి మోహన్ వొచ్చింది. ఆవిణ్ణి చూడగానే మేరీకి సినిమాల్లో కనపడే రోలర్ లాంటి వ్యక్తి గుర్తుకొచ్చింది. మేరీని చూడగానే "ఈ మాయా మోహిని ఎవరా?" అని తర్కించుకొంది శ్రీమతి మోహన్. నోరు విప్పింది.

కొద్ది సెకన్లలో తన స్థితి మేరీకి అర్థమయింది. తనని నడివీధిలో నిలబెట్టి ఊరూ పేరూ జాతీజన్మా అంతా అడుగుతున్న శ్రీమతి మోహన్, ఏమాత్రం నిజం చెప్పినా తనని కడిగేసి దులిపేస్తుందని గ్రహించింది. చప్పున మేరీ అందమైన అబద్ధాలతో అల్లిన పెద్ద బుట్టలో శ్రీమతి మోహన్ని కూచోబెట్టేసింది. ఆఖరికి తన పేరు కూడా మార్చేసి చెప్పింది. గిరుక్కునమరలి బస్టాండ్ కి వచ్చేసింది.

ఆ రాత్రి—

మేరీకి చాలా సేపు నిద్ర పట్టలేదు. సంగతులన్నీ మరిచిపోడానికి ప్రయత్నించింది. మరిచిపోగల ననుకున్నాక భగవంతుణ్ణి మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించి

మేరీ నిద్రపోయింది. తెల్లారి నిర్మలంగా లేచింది. హాయిగా ఆఫీస్‌కి వొచ్చింది. ముకుందాన్ని మోహన్‌ని విడివిడిగా జంట జంటగా పలకరించి చిరునవ్వుల్ని చిలకరించింది.

స్వయంగా కేలండర్‌లో రెండో షీట్‌ని చించేసింది. కొత్త నెల, కొత్త రోజు - జీతాలు పుచ్చుకొనే రోజు వొచ్చింది.

ఆఫీస్ జాస్మిన్ పరిమళాలతో కాక పోయినా సోపు వాసనతో నిండిపోయింది.

* * *

సంవత్సరాంతంలో పరంధామయ్యగారు బోనస్‌లిస్తారని తెలిసిపోయింది. వచ్చే నెలాఖరున జీతాలు బోనస్‌లు కలిపి అప్పులు తీర్చేయగలమని మగ గుమాస్తాలు ఆశించారు.

ఒకవారం రోజులుగా ముకుందం చాల హుషారుగా ఉంటున్న సంగతి జాకాల్ మేనమామ మోహన్ పసి కట్టేశాడు. అతి జాగ్రత్తగా ముకుందాన్ని గమనిస్తున్నాడు.

టీ సమయంలో మేరీ ముకుందాన్ని చాల మృదువుగా ఇంగ్లీషులో 'మీరు తీసుకొన్న మాగజైన్ తిరిగి నాకు ఇమ్మని అడిగినట్లయితే - మీరు మరోలాగ అనుకోరని నేను అనుకోవచ్చునా?' అనడిగింది.

ముకుందం వచ్చి తెలుగులోనే అన్నాడు.

'సారీ మేరీ! మరో రెండురోజుల్లో ఇచ్చేస్తాను. మరోలా అనుకోకు! ప్లీజ్!'

మేరీ ఏమనుకోలేదు కాని పాము చెవు లప్పగించి వింటున్న మోహన్ చాలా అనుకొన్నాడు.

'ఇదేదో మిస్టరీ! కాతా పుస్తకాలు తప్ప - ప్రపంచంలో మరో అక్షరం ఉందని ఈ ముకుందానికి తెలీదే! అలాంటి ముకుందం మాగజైనుని - వారం రోజులుగా చదువుతున్నాడా? ఇది తప్పకుండా ఏదో రహస్యతంత్రమే సుమా' ఇన్ని రకాలుగా ఆలోచించాడు మోహన్.

ముకుందం మాత్రం డ్రాయర్ తెరచి, తెరచి ఉంచిన మాగజైన్‌ని తదేకంగా చూస్తున్నాడు ఈ వారం నించి అతను చూస్తున్నది ఒకే ఒక పేజీని. ఆ పేజీలో ప్రధానమైన విశేషం ఒకటి ఉంది- ఆ పేజీ ఫజిల్ పేజీ.

క్రితంఫజిల్‌లో ఇరవైవేలు మొదటి బహుమతి పొందిన సైకిల్ షాపు వోనరు రామయ్య ఫొటో ఉంది. అదృష్టవంతుడు. సైకిల్ షాపు ఎత్తేసి చిన్న కార్ల కంపెనీ పెడతాడేమో! ముకుందానికి చెప్పరాని చిరుకోపం వొచ్చింది. పేజీ మధ్యలో మరో కొత్త ఫజిల్ ఉంది. ముకుందానికి తన తెలివి

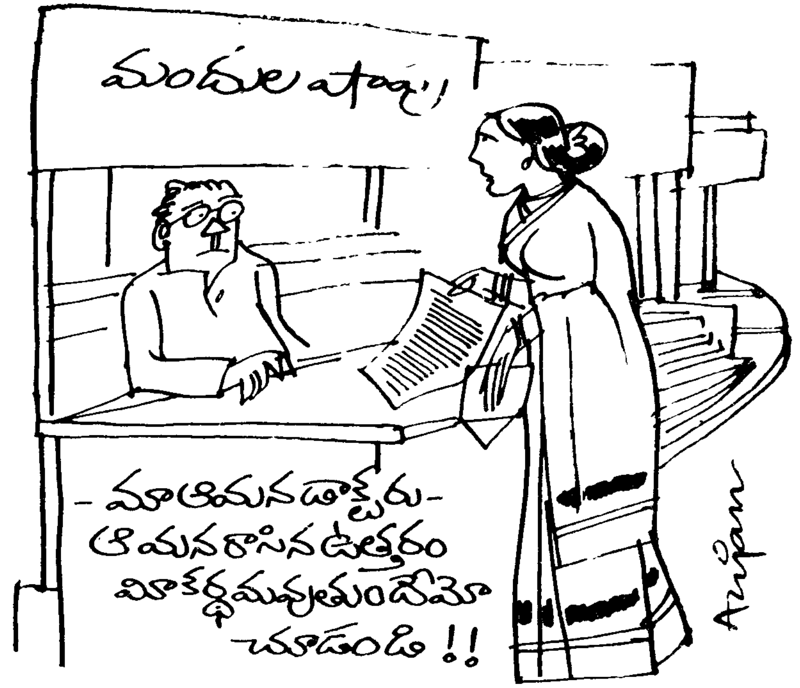

తేటలపై అపారమైన నమ్మకంవుంది. ఈసారి బహుమతి మొత్తం రెట్టింపు వుంది. నలభై వేలు! గెలిచి తీరాలి! గెలిచి తీరతాడు!

ఈ మాగజైన్ మేరీ చేతులలోంచి వొచ్చిందయ్యో. మేరీ హస్తవాసి మంచిది. మేరీ ముఖంచూసి బయల్దేరితేసరి కొత్త అప్పులు పుడుతున్నాయి. అంతమంచి ముఖం. ఈ నలభై వేలు చేతికి రావడంతో తన దశ తిరిగిపోతుంది! మేరీ? డబ్బుకి దాసోహమనని వారు చరిత్రలో లేరు. ముకుందం కళ్లు జ్వలిస్తున్నాయి. తలమాత్రం కొంచెం తిరిగినట్లయింది.

మేరీ ఆమధ్య ఒకనాడు పబ్లిక్ గార్డెన్‌లో జాన్‌ని కలుసుకుంది. చర్మం మొద్దుబారేలాగ చివాట్లు వేసింది. విరహగీతాలు పాడ్డం మానేయమంది! హత్యలు ఆత్మహత్యలు సినిమాలకే కాని జీవితాలకు కాదని బుద్ధిచెప్పింది. వొట్టేయించింది. ఘాటైన మందు తగిలితే మలేరియా పారిపోయినట్లు జాన్‌కి అన్నిబద్ధకాలు వదిలిపోయాయి. మేరీకి ప్రమాణం చేశాడు. హుషారు వచ్చింది. ఆ సంతోషానికి చిహ్నంగా తనుకొన్న కొత్త మాగజైన్‌ని మేరీకి ధారాదత్తం చేశాడు. అందులో ఓ

గమ్మత్తయిన ప్రేమకథ వుంది చదవ మన్నాడు. ఓకే అంది మేరీ.

మేరీ ఆ పత్రిక తెరవలేదు. నూరు ప్రేమకథలు చదివి నేర్చిందానికంటే జీవితం నేర్పిన ఏ చిన్నపాఠమైనా గొప్పదని మేరీ నమ్మకం. ఇంతవరకు దాన్ని ఎవరూ తొలగించలేకపోయారు. హాస్తభూషణంగా ఆ పత్రికను ఆఫీస్‌కి తెచ్చింది మేరీ. ముకుందం పలకరించి మాగజైనుని అందుకున్నాడు. విప్ప డమే తరువాయి ఫజిల్ పేజీ కనిపించింది. అంతే. దాన్ని డ్రాయర్లో పెట్టాడు. ఈ వారంరోజులనించి ఒకటే తపస్సులో మునిగి తేలుతున్నాడు. ఫలించిందా నలభై వేలు చేతికి వొస్తాయి. పరిహాసించే ఈ వెధవప్రపంచాన్ని ఎడంకాలితో తన్నేయవచ్చు. ముకుందం వొళ్ళు గరిపొడిచింది.

మోహన్ ప్రతినిమిషం మెలకువగా ఉన్నాడు.

ముకుందం బయటికి వెళ్ళినప్పుడు, అర్జంట్ కాగితాలు కావాలన్న నెపంతో మోహన్ ముకుందం డ్రాయర్ని తెరిచిచూశాడు. నిమిషాల్లో రహస్యతంత్రాన్ని భేదించాడు. ఆ నిమిషంలో ఆకాశాన్నించి నలభై వేల వెండినాణాలు వర్షిస్తున్నట్లు, మోహన్‌కి తోచింది.

ఆ మర్నాడు ఫజిల్ పంపవలసిన గడువు – ఆఖరిరోజు ! ముకుందం చాల హుషారుగా ఆఫీస్‌కి వచ్చాడు మేరీని అత్యవసరంగా ఐదు నిమిషాలు పొగిడాడు. ఆతర్వాత తను పూర్తిచేసిన ఫజిల్ చిత్తు ప్రతి మేరీచేతిలో పెట్టాడు.

"మేరీ! నీ చేత్తో కాపీ చేసి ఇస్తే నాకు కలిసివొస్తుంది. ప్లీజ్" అని అన్నాడు.

మేరీ సన్నగా నవ్వింది.

"మీకు కలిసివొస్తే నా కోరికేదేవిటి ?"

"ఇదుగో. నువ్వేం కోరితే అది !" అన్నాడు నవ్వుతూ ముకుందం !

"నిజంగా ఇస్తారా ?"

"ముమ్మాటికి !"

"మాట తప్పరుగా ?"

"అడిగిచూడు ! నీకే తెలుస్తుంది !"

మేరీ మరోసారి చల్లగా తీయగా నవ్వింది.

"మీరు హాయిగా ఉండడమే నాక్కావలసింది! అంతకంటే నాకు మరేం అక్కర్లేదు" అంది మేరీ.

ముకుందం జావకారాడు. మేరీ ఏదో అడుగుతుందని ఊహించాడు. తనంత దా వలచి వస్తుందనుకున్నాడు.

తలపండిన వేదాంతిలా మాట్లాడాడు.

"మేరీ ! భౌతికంగా కాకపోయినా ఆధ్యాత్మికంగా ఈ ముకుందం సర్వస్వం

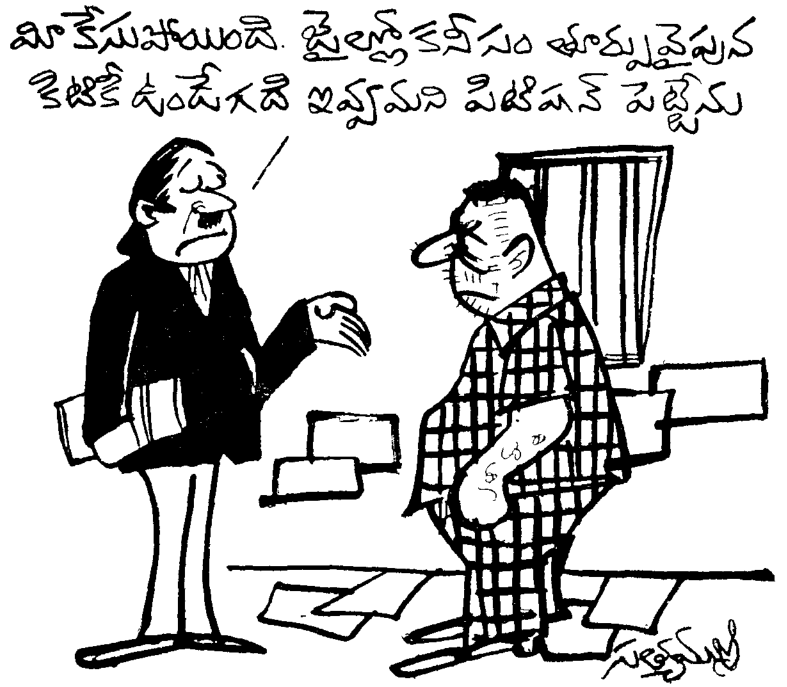

నీదికాదా ? నమ్మలేవు. నిజానికి నీది కానిది నాకేముంది ?"

మేరీ తలవంచుకుని మేలుప్రతి శ్రద్ధగా తయారుచేస్తోంది. మేరీ మనిషి లాగా దస్తూరీకూడా ముచ్చటగా ఉంటుంది.

ఫజిల్ వెంట పంపవలసిన పోస్టల్ ఆర్డర్ కోసం ముకుందం బయటికి వెళ్లాడు,

మోహన్ పక్కనున్నాడన్న సంగతే మరిచిపోయింది మేరీ ! మోహన్ ఆ మాగజైన్ని ఓ లైబ్రరీలో చదువుతూ చదువుతూ ఫజిల్ పేజీని జాగ్రత్తగా చించి మడిచి జేబులో భద్రపరచుకొన్నాడు. తోవలో పోస్టాఫీస్‌లో పోస్టల్ ఆర్డర్లు కొనేశాడు.

ఇపుడు కోరుకొన్న సమయం చిక్కింది.

మేరీ రాస్తున్న దాన్ని నేత్రావధానంతో లాగేశాడు. మేరీ కాపీరాసే సరికి మోహన్‌కూడా పూర్తిచేశాడు.

మేరీ హస్తవాసిమీద మోహన్‌కి నమ్మకంవుంది.

కవరు మీద మేరీతో అడ్రస్ టైప్ చేయించాడు.

మేరీ ఆశ్చర్యాన్ని దాచుకుంది.

కొద్ది నిమిషాలముందు గడపదాటిన ముకుందం మోహన్ చేసిన పనిని పసి గట్టేశాడు. తనకు రానున్న నలభై వేలల్లో ఇరవై వేలు మోహన్‌కి వాటా వచ్చేస్తుంది. తప్పదు!

ఒక్క నిమిషం అతని బుర్ర దెయ్యాల కొంపగా మారిపోయింది. నిగ్రహించు కొన్నాడు.

ఏమీ ఎరగనట్లు తన కుర్చీలో కూల బడ్డాడు.

మేరీకి ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. జాన్ అర్జంటుగా రమ్మన్నాడు. వెంటనే మేరీ బయల్దేరింది.

ముకుందం పూర్తిచేసిన కవరు మేరీనే పోస్టుచేయమని అభ్యర్థించాడు.

మేరీని సాగనంపడానికి వెళ్ళి మోహన్ తన కవర్ని కూడా పోస్ట్ చేయమని ఇచ్చి తిరిగివచ్చాడు.

రెండు అదృష్ట జాతకాల్ని చేతబట్టు కుని మేరీ లిఫ్ట్ దిగిపోయింది.

ముకుందం టిఫిన్ కాఫీ తెప్పించి మోహన్‌కి అందించాడు. ముకుందం మంచి హుషారులో ఉన్నాడని అను కొన్నాడు మోహన్. తను చేసింది ముకుందానికి తెలీదనుకున్నాడు.

ముకుందం తల మళ్ళీ దయ్యాల కొంపగా మారింది. చిన్నప్పుడు "డాక్టర్ జెకిల్ అండ్ హైడ్" నవల చదివి జడుసుకొన్నాడు. కాని తనలో ఇప్పుడా రెండురూపాలు తాండవిస్తు న్నాయి.

ముకుందం మోహన్‌ని మాటల్లోకి దించి చల్లగాలికి కారిడార్‌లోకి తీసు కొని పోయాడు. పిట్టగోడ కానుకుని నగరాన్ని, చీమలబారుల్లా సాగిపో తున్న జనాన్ని చూస్తున్నారు.

ముకుందం మోహన్‌కి దూరాన కనిపిస్తున్న నౌబత్ పహాడ్ మీది కొంగనో డేగనో చూపించాడు. మోహన్ అదెక్కడుందాని చూస్తు న్నాడు

ఒక్క నిమిషంలో –

మోహన్ రెండు కాళ్ళని పట్టుకొని ముకుందం పైకెత్తేసి వదిలేశాడు. మోహన్ పారాచూట్‌తో దిగే యోధుడిలా ఎనిమిదో అంతస్తునించి కింద రోడ్డుమీదికి పడిపోయాడు.

ఆ నిమిషంలో – మోహన్ వేసిన వెర్రికేక ముకుందానికి పిచ్చెత్తించింది. అలాగే నిలబడిపోయాడు.

పోలీసులు, జనం ఎనిమిదంతస్తుల భవనంనిండా ఈగల్లా మూగారు. ముకుందం అరెస్టయినాడు.

కేలండర్ చివరికాగితంకూడా చిరిగి పోయింది.

ఫజిల్‌లో, మొదటి బహుమతి నలభై వేలు మిస్ మేరీకి వచ్చింది.